

การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญา
ของเศรษฐกิจพอเพียง

Sea Environmental Sustainable Management in Krabi According to
the Sufficiency Economy Philosophy

แสงชัย วสุนธรา*

Sangchai Wasuntara

หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย

E-mail: drsiriphin@gmail.com

สมาน งามสนิท**

Samarn Gnamsanit

อาจารย์ประจำหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย

บทคัดย่อ

บทความนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษา (1) สภาพทั่วไปของการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลของจังหวัดกระบี่ในปัจจุบัน (2) ปัญหาและอุปสรรคการบริหารจัดการ (3) แนวทางการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมและ (4) รูปแบบการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ผู้ให้ข้อมูลหลักในการวิจัยเชิงคุณภาพ คือ ผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ จำนวน 20 คน ผู้ตอบแบบสอบถาม คือ ประชาชนในพื้นที่จังหวัดกระบี่ คือ อ่าวนาง หมู่เกาะพีพี คลองม่วง-ทับแขก จำนวน 400 คน แนวทางการวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีบรรยายแบบความเรียง และวิเคราะห์ห้วงประกอบโดยใช้ค่าสถิติพรรณนา ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้ (1) สภาพทั่วไปของการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลของจังหวัดกระบี่ พบว่า รัฐบาลให้ความสำคัญน้อยมาก ประชาชนในพื้นที่ส่วนใหญ่ยังขาดการมีส่วนร่วม การประชาสัมพันธ์การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลในรูปแบบต่าง ๆ น้อยมากและทุกภาคส่วนยังขาดการบูรณาการร่วมกัน (2) ปัญหาและอุปสรรค พบว่า เกิดจากประเด็นหลักที่สำคัญ คือ สภาพทั่วไปทางธรรมชาติที่เกิดขึ้นเอง และปัญหาที่เกิดจากคน (3) แนวทางการบริหารจัดการ แนวทางการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลอย่างยั่งยืนต้องดำเนินการตามความสำเร็จบนพื้นฐาน 4 ประการ คือ POLC (4) รูปแบบการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง พบว่า ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ คือ การบริหารจัดการ แผนพัฒนาจังหวัดกระบี่ พ.ศ.2557-2560 การจัดการทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลรวมถึงผลกระทบกับสิ่งแวดล้อมในทะเล และการมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน

คำสำคัญ : การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม, ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง, จังหวัดกระบี่, สิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเล

Abstract

This mixed method research aims to study: (1) Context of present sea environmental administration in Krabi Province; (2) Problem and obstruction in sea environmental administration, (3) Sea environment sustainable administration way in Krabi Province according to the sufficiency economy philosophy, and (4) Sustainable administration model of sea environmental administration in Krabi Province according to the sufficiency economy philosophy. Key informants in qualitative research are 20 experts and administrator people involved in sea environment administration according to the sufficiency economy philosophy. The quantitative research using Questionnaire to collected data from 400 population in Nang Bay, PP archipelago and Muang-Tubkat canal area. The tool content analysis and descriptive statistic and analyzed data. Findings were as follows (1) Context of present sea environmental administration in Krabi Province were that government give less important in, most of people lack of participation, less public in sea environmental administration and all sectors still lack of together integration. (2) Problem and obstruction in sea environmental administration were that occur from general spontaneous natural condition and from human, (3) Sea environment sustainable administration way in Krabi Province according to the sufficiency economy philosophy were that success must follow 4 basics which are POLC, (4) Sustainable administration model of sea environmental administration in Krabi Province according to the sufficiency economy philosophy were that consist of 4 elements which are administration, province development plan A.D. 2014-2017, sea resources management including sea environmental effect and the participation of various sectors from government, private sector, people in sea environment sustainable administration in Krabi Province according to the sufficiency economy philosophy.

Keywords: Environment administration, The sufficiency economy philosophy, Krabi Province

บทนำ

สภาพแวดล้อมชายฝั่งและระบบนิเวศใต้ท้องทะเลของประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นซึ่งส่งผลกระทบต่อให้เห็นได้ชัดเจน เช่น ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ระบบนิเวศปะการังทั่วโลกเสื่อมโทรมลงในอัตราเร็วที่ไม่เคยมีมาก่อนประเทศไทยก็เช่นเดียวกัน การรบกวนที่มีผลกระทบต่อแนวปะการังที่มีความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลมีทั้งเป็นผลมาจากฝีมือมนุษย์และมาจากเหตุการณ์ธรรมชาติ แนวปะการังที่เสื่อมโทรมอย่างรวดเร็วในช่วงปัจจุบันนั้นส่วนใหญ่แล้วเป็นผลมาจากฝีมือมนุษย์ ซึ่งเกิดจากการใช้ประโยชน์แนวปะการังมากเกินไป เช่น การตกหรือจับปลา การ

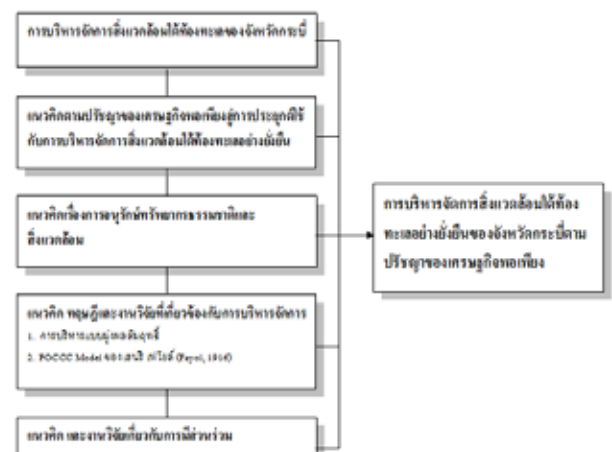
ท่องเที่ยว การเพิ่มขึ้นของตะกอนและสารอาหารที่เข้ามาสู่แนวปะการัง รวมทั้งเหตุการณ์ธรรมชาติที่ทำให้แนวปะการังเสื่อมโทรม ประกอบด้วย พายุ น้ำท่วม อุณหภูมิสูงและต่ำมากเกินไป และการระบาดของโรคปะการัง ซึ่งก็ทำให้สภาพการเปลี่ยนแปลงของแนวปะการังเป็นวัฏจักรที่มีประสิทธิภาพต่อการเปลี่ยนของสภาพแวดล้อมชายฝั่งและระบบนิเวศใต้ท้องทะเลของประเทศไทย ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีสภาพแวดล้อมชายฝั่งและระบบนิเวศใต้ทะเลที่สวยงามหลายจุดทั้งฝั่งอ่าวไทย และฝั่งอันดามัน ผลผลิตและความหลากหลายทางชีวภาพที่สูงมากของ สภาพแวดล้อมชายฝั่งและระบบนิเวศใต้ท้องทะเลนี้เองจะรองรับการพัฒนา

ทางด้านเศรษฐกิจและสังคม สัตว์ทั้งหลายพึ่งพาแนวปะการัง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของระบบนิเวศใต้ท้องทะเลเป็นที่หลบภัย เป็นแหล่งอาหาร และเป็นที่อยู่อาศัย และถ้าระบบนิเวศใต้ท้องทะเลของประเทศไทยที่เป็นทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดนี้ได้สูญหายไปจากโลกนี้คงมีผลกระทบต่อประชาชนไทยสุดที่จะประเมินได้ ดังนั้นเรามีความจำเป็นที่ต้องเฝ้าติดตามการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับปะการังเหล่านี้เพื่อการจัดการอย่างเข้าใจ และอนุรักษ์ทรัพยากรทางทะเลที่อุดมสมบูรณ์ไว้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพสภาพทั่วไปของการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลของจังหวัดกระบี่ในปัจจุบัน
2. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงในปัจจุบัน
3. เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
4. เพื่อศึกษารูปแบบการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- แนวคิดการบริหารตามแผนพัฒนาจังหวัดกระบี่
- แนวคิดตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสู่การประยุกต์ใช้กับการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลอย่างยั่งยืน
- แนวคิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลและผลกระทบกับสิ่งแวดล้อมในทะเล
- แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของเฮนรี ฟาโย
- แนวคิด และงานวิจัยเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม

วิธีดำเนินการวิจัย

เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน ใช้ทั้งการวิจัยเชิงคุณภาพ และเชิงปริมาณ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

เชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการเก็บข้อมูล คือ แบบสัมภาษณ์เชิงลึกที่มีโครงสร้าง โดยเลือกแบบเฉพาะเจาะจง ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดผู้ให้ข้อมูลหลักเป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และผู้ทรงคุณวุฒิที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ

การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลอย่างยั่งยืนของ
จังหวัดกระบี่ ดังนี้

1. นายทรงพล สวาสดิ์ธรรม ผู้ว่าราชการจังหวัด
กระบี่
2. นายสมศักดิ์ เวชพาณิชย์ ปลัดจังหวัดกระบี่
3. นายมานะ จรุงเกียรติขจร นายอำเภอเมือง
กระบี่
4. นายสุริยัน ฅรังกุล นายอำเภอเกาะลันตา
5. นายนิกร จันทรอำไพ นายอำเภออ่าวลึก
6. นายอาคม ยุทธนา ผู้อำนวยการสำนักงาน
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดกระบี่
7. นายปรีชา ทองนวล ผู้อำนวยการส่วน
ยุทธศาสตร์ สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและ
สิ่งแวดล้อมจังหวัดกระบี่
8. นายทศพร โชติช่วง ผู้อำนวยการส่วน
สิ่งแวดล้อม สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและ
สิ่งแวดล้อมจังหวัดกระบี่
9. นายวิระศักดิ์ กราปัญจะ ผู้อำนวยการส่วน
ทรัพยากรธรรมชาติ สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและ
สิ่งแวดล้อมจังหวัดกระบี่
10. นายแสน ศรีงาม ประมงจังหวัดกระบี่
11. นายประเวช อวิรุทธพาณิชย์ ประมงอำเภอ
เมืองกระบี่
12. นายเจริญไชย ศรีสุวรรณ หัวหน้าศูนย์
บริหารจัดการประมงทะเลฝั่งอันดามันกระบี่
13. นายไพบุลย์ บุญลิปตานนท์ ผู้อำนวยการ
ศูนย์วิจัยและพัฒนาประมงชายฝั่งกระบี่
14. นายวิระพงษ์ ไททองศักดิ์กุล ประชาสัมพันธ์
จังหวัดกระบี่
15. นายถาวร นกทวี หัวหน้าสถานีวิจัยทดสอบ
พันธุ์สัตว์กระบี่
16. นายพันคำ กิตติธรรกุล นายกองค์การบริหาร
ส่วนตำบลอ่าวนาง

17. นางฉัฐนิศดา กุลวิจิตรรังสี
นายกเทศมนตรีตำบลเกาะลันตาใหญ่
 18. นายอารมณ กießชาติ นายกองค์การบริหาร
ส่วนตำบลเกาะลันตาใหญ่
 19. นายกิตติศักดิ์ ภูเก้าล้วน นายกเทศมนตรี
เมืองกระบี่
 20. นายชำนาญ ศรีสวัสดิ์ นายกสมาคมธุรกิจ
การท่องเที่ยวจังหวัดกระบี่
- ผู้ให้ข้อมูลหลัก จำนวน 20 คน
- เชิงปริมาณกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้ตารางคำนวณ
ขนาดกลุ่มตัวอย่างของ เครจซี่ และมอร์แกน (Krejcie &
Morgan) โดยสุ่มแบบแบ่งชั้น ได้กลุ่มตัวอย่างโดยการ
เก็บข้อมูลแบบสอบถามจากประชาชนในพื้นที่จังหวัด
กระบี่ คือ อ่าวนาง หมู่เกาะพีพี คลองม่วง-ทับแขก
จำนวน 400 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสัมภาษณ์เชิงลึก และแบบสอบถาม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

แนวทางในการเก็บรวบรวม รวม 2 ลักษณะ ดังนี้
การศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการและการ
เก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก ดังนี้

1. การเก็บข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) เป็น
การศึกษาเอกสาร ตำรา หนังสือวิชาการและเอกสาร
แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อการศึกษา
ดังนี้ แนวคิดตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสู่การ
ประยุกต์ใช้กับการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเล
อย่างยั่งยืน แนวคิด ผลงานวิจัยเกี่ยวกับผลกระทบกับ
สิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเล แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่
เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการ แนวคิด ทฤษฎีและ
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศในทะเลและแนวคิด
และงานวิจัยเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม

2. การเก็บข้อมูลปฐมภูมิ (primary data) เป็นข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบสัมภาษณ์เชิงลึกที่มีโครงสร้าง เป็นการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

สำหรับการเก็บข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ขอหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย
2. ผู้วิจัยประสานงานและติดต่อกับผู้บริหารโรงเรียนด้วยตนเองและจัดส่งหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการแจกแบบสอบถามและเก็บรวบรวมพร้อมกับรับด้วยตนเอง
3. ผู้วิจัยทำการรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามเกี่ยวกับการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงที่ได้รับคืนมาจากกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองทุกรายการมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามและทำการตรวจสอบคะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เพื่อนำคะแนนไปวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ศึกษาจากเอกสาร ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา แล้วบรรยายแบบพรรณนา ข้อมูลที่ได้รวบรวมจากแบบสัมภาษณ์เชิงลึกที่มีโครงสร้าง ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลแบบการจำแนกชนิดข้อมูล การวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบข้อมูล และการวิเคราะห์เนื้อหา โดยการจัดระเบียบข้อมูล ศึกษาและสรุปผลการศึกษา

สำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ

1. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

2. การวิเคราะห์เพื่อตอบคำถามการวิจัย เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติพรรณนา คือ การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

ผลการวิจัย

1. ข้อค้นพบสภาพทั่วไปของการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวของจังหวัดกระบี่ในปัจจุบันพบว่า สภาพทั่วไปที่เป็นองค์ประกอบสำคัญ คือ (1) รัฐบาลให้ความสำคัญกับพื้นที่จังหวัดกระบี่ และได้รับการสนับสนุนในการพัฒนาสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (2) ประชาชนในพื้นที่ส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการพัฒนาสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (3) จังหวัดกระบี่มีการดำเนินการประชาสัมพันธ์การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง (4) ทุกภาคส่วนไม่กระทำการใดที่ก่อให้เกิดมลภาวะและทำลายสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวเล รวมทั้งร่วมกันตรวจตราเฝ้าระวัง และ (5) ประชาชนมีส่วนร่วมในการวางระบบ การบริหารจัดการเพื่อสร้างความเป็นระเบียบเรียบร้อย ทั้งนี้ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีชายฝั่งทะเลเป็นระยะทางยาว ประมาณ 350,000 ตร.กม. เขตพื้นที่ทางทะเลที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจ ได้แก่ อ่าวไทย ทะเลอันดามัน และช่องแคบมะละกาคอนเทเนอร์ ท้องทะเลจึงเป็นแหล่งทรัพยากรที่ก่อให้เกิดผลประโยชน์ต่อประเทศชาติอย่างมหาศาล นิยามของผลประโยชน์แห่งชาติทางทะเลยังคงมีการโต้เถียงกันอยู่ว่าจะครอบคลุมประเด็นใดบ้าง แต่น่าจะหมายถึง คุณค่าของผลประโยชน์จากทะเลในทุกมิติที่สามารถประเมินออกมาได้ทั้งในรูปตัวเงินและที่ไม่ใช่ การจัดการผลประโยชน์แห่งชาติทางทะเลจากทรัพยากรมีชีวิตมีความสำคัญ หากบริหารจัดการเป็นก็จะทำให้เรามีทรัพยากรใช้อยู่เรื่อย ๆ ซึ่งต่างจากทรัพยากรที่ไม่มีชีวิตที่ใช้แล้วหมดไป ซึ่งใช้เวลานานกว่าธรรมชาติจะสร้างทรัพยากรดังกล่าวกลับคืนมา ข้อค้นพบจากการสัมภาษณ์

พบว่า สถานการณ์คุณภาพสิ่งแวดล้อมทางทะเลที่สำคัญของประเทศไทย ที่เห็นได้เด่นชัด คือ ทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลมีแนวโน้มที่จะลดลงในทุกพื้นที่ ปัจจุบันประเทศไทยมีหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดการผลประโยชน์แห่งชาติทางทะเลอยู่ในแต่ละกระทรวงแต่ยังขาดการประสานความร่วมมือกัน ทำให้ขณะนี้ประเทศไทยยังไม่มีหน่วยงานที่รับผิดชอบในการวางแผนนโยบายเพื่อดูแลผลประโยชน์ที่ครอบคลุม ที่ผ่านมากระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ได้มีบทบาทสำคัญในการวางแผนนโยบายด้านทรัพยากรทางทะเล กล่าวโดย เสดิมศักดิ์ จารยะพันธุ์ (Jarayapan, 2003) สถานการณ์ปัจจุบันจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่เราทุกคนจะต้องร่วมมือกันในการดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมได้ทางทะเลให้มีความยั่งยืนและเกิดประโยชน์สูงสุด

ทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลเป็นทรัพยากรหนึ่งที่มีคุณค่ามหาศาล ต่อการดำรงอยู่ของมนุษย์ การตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ซึ่งนับวันจะยิ่งทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น สำนักงานคณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำรินี้ สภาพแวดล้อมชายฝั่งและระบบนิเวศได้ทะเลของโลกมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นซึ่งส่งผลกระทบให้เห็นได้ชัดเจน เช่น ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ระบบนิเวศปะการังทั่วโลกเสื่อมโทรมลงในอัตราเร็วที่ไม่เคยมีมาก่อน การรบกวนที่มีผลกระทบต่อแนวปะการัง ทั้งเป็นผลมาจากฝีมือมนุษย์และมาจากเหตุการณ์ธรรมชาติ แนวปะการังที่เสื่อมโทรมอย่างรวดเร็วในช่วงปัจจุบันนั้นส่วนใหญ่แล้วเป็นผลมาจากฝีมือมนุษย์ รวมทั้งเหตุการณ์ธรรมชาติที่ทำให้แนวปะการังเสื่อมโทรม ซึ่งจะต้องมีการวางแผนสร้างระบบการบริหารจัดการที่เหมาะสมตลอดจนเป็นการพัฒนาอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมได้ทะเลอย่างยั่งยืน

2. ข้อค้นพบปัญหาและอุปสรรคการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ทางทะเลอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงในปัจจุบัน

พบว่า เป็นปัญหาสภาพทั่วไปทางธรรมชาติและสิ่งที่เกิดจากมนุษย์ ข้อค้นพบจากการสัมภาษณ์ พบว่า ทรัพยากรธรรมชาติและสภาพแวดล้อมมีการเปลี่ยนแปลง เนื่องจากการพัฒนาทางเศรษฐกิจ เช่น การท่องเที่ยว เป็นต้น รวมถึงภัยธรรมชาติ การขาดการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ และตัวบทกฎหมาย ดังนั้นการบริหารจัดการที่ดีในการแก้ปัญหาและการอนุรักษ์พัฒนาทรัพยากรได้ทางทะเลไทยคือการมีส่วนร่วม การบูรณาการ การสร้างความตระหนัก และการวางแผนงานระยะยาวร่วมกันทั้งทางด้านของทรัพยากรบุคคล งบประมาณ เวลา และกลยุทธ์วิธีที่มีประสิทธิภาพ

3. ข้อค้นพบแนวทางการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ทางทะเลอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง พบว่า การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ทางทะเลอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงนี้ ผู้วิจัยได้นำหลักการบริหารจัดการ กระบวนการบริหารจัดการ การบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ แนวคิดของกระบวนการบริหารจัดการ POCCC ของ Fayol (1949) ซึ่งหน้าที่ของการบริหารประกอบด้วยกิจกรรมพื้นฐาน 4 ประการ คือ (1) การวางแผน (2) การจัดการองค์กร (3) การนำหรือการสั่งการ และ (4) การควบคุม ทั้งนี้ เพื่อให้การบริหารจัดการดำเนินไปและประสบความสำเร็จบนพื้นฐาน 4 ประการดังกล่าว คือ (1) การวางแผน เป็นการบริหารจัดการโดยการนำนวัตกรรมใหม่ ๆ มาบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ทางทะเลอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (2) การจัดการองค์กร โดยการพิจารณาถึงสิ่งที่จะต้องกระทำ เพื่อให้การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ทางทะเลอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงประสบความสำเร็จ (3) การนำหรือการสั่งการ เพื่อจูงใจให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ทางทะเลอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง นำไปกำหนดทิศทางหรือเป็นกลไก ในการสนับสนุนการบริหาร

จัดการสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืน โดยทำงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ นำความรู้ความชำนาญ ประสบการณ์และความสามารถที่จะปฏิบัติงานไปตามเป้าหมายที่กำหนด และ (4) การควบคุม โดยใช้วิธีการติดตามผลและประเมินการปฏิบัติงานในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไปในทิศทางที่ถูกต้องและบรรลุวัตถุประสงค์ ข้อค้นพบจากการสัมภาษณ์ พบว่า แนวทางการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง คือ สร้างความตระหนักในความเป็นเจ้าของสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวได้ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืนตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยดำเนินไปและประสบความสำเร็จบนพื้นฐาน 4 ประการ คือ (1) การวางแผน (Planning) (2) การจัดการองค์กร (Organizing) (3) การนำหรือการสั่งการ (Leading or Directing) และ (4) การควบคุม (Controlling)

4. ข้อค้นพบรูปแบบการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง พบว่า รูปแบบการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืนประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ในกระบวนการหลัก ดังนี้ (1) การบริหารจัดการ ประกอบด้วย การบริหารมุ่งผลสัมฤทธิ์ กระบวนการบริหารจัดการ พอคค์ (POCCC) Fayol (1949) ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์กร การบังคับบัญชาหรือสั่งการ การประสานงาน การควบคุม (2) แผนพัฒนาจังหวัดกระบี่ พ.ศ.2557-2560 ได้แก่ กลยุทธ์ที่ 5 อนุรักษ์ และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย โครงการอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อสนับสนุนการ

จัดการท่องเที่ยว การกิจกรรมการเพื่อขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ (3) การจัดการทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลและผลกระทบกับสิ่งแวดล้อมในทะเล ประกอบด้วย การอนุรักษ์และฟื้นฟูแหล่งทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน การจัดการทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อเสริมสร้างธรรมาภิบาล การสร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีให้กับประชาชนในทุกระดับ การเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือกับความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยธรรมชาติ การพัฒนาคนและสังคมให้มีสำนึกรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม (4) การมีส่วนร่วมของภาคส่วนต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน ในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ข้อค้นพบจากการสัมภาษณ์ พบว่า หลักการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวได้ที่เป็นทรัพยากรธรรมชาติให้ยั่งยืน การควบคุมการใช้ประโยชน์จากสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวได้ที่เป็นทรัพยากรธรรมชาติที่ประสานกลมกลืนกับธรรมชาติ เปิดโอกาสให้กลไกของธรรมชาติดำเนินไปได้อย่างต่อเนื่อง โดยสามารถรักษาความหลากหลายของสิ่งมีชีวิตในระบบนิเวศนั้นให้ดำรงอยู่ได้ ในการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน จะต้องคำนึงถึงการย่อยสลายในระบบนิเวศด้วย เพราะกระบวนการย่อยสลายจะเป็นกระบวนการสำคัญในการทำให้ทรัพยากรเหล่านั้นได้รับการหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่จึงเป็นเรื่องจำเป็นที่รัฐบาลจะต้องกำหนดแนวทางในการจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวได้ที่เป็นทรัพยากรธรรมชาติให้ชัดเจน โดยจำแนกทรัพยากรตามศักยภาพการใช้ประโยชน์และคุณค่าทางนิเวศวิทยา ทั้งนี้ หากการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสามารถใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน วิถีชีวิตของประชาชนในจังหวัดกระบี่ก็จะสามารถมีชีวิตร่วมกับสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ได้อย่างยั่งยืนทั้งยังเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดำรงอยู่อย่างมีความสุขและมี

จิตได้สำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรใต้ท้องทะเลไทย
ตลอดไป

จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม พบว่า
ข้อมูลทั่วไปของประชาชนในพื้นที่จังหวัดกระบี่ คือ อ่าว
นาง หมู่เกาะพีพี คลองม่วง-ทับแขก พบว่า ผู้ตอบ
แบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง
โดยเป็นเพศชาย จำนวน 211 คน คิดเป็นร้อยละ 52.75
เพศหญิง จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 33.25 ด้านอายุ
มาก คือ มากกว่า 40 ปี จำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ
44.00 รองลงมา 31-40 ปี จำนวน 157 คน คิดเป็นร้อยละ
39.25 20-30 ปี จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.75 และ
น้อยที่สุด คือ อายุต่ำกว่า 20 ปี จำนวน 24 คน คิดเป็น
ร้อยละ 6.00 ด้านสถานภาพครอบครัว มาก คือ แต่งงาน
แล้ว จำนวน 311 คน คิดเป็นร้อยละ 77.75 และ โสด
จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 22.25 ด้านสถานที่อยู่
อาศัย มากที่สุด คือ ห่างจากทะเลมากกว่า 200 เมตร
จำนวน 275 คน คิดเป็นร้อยละ 68.75 รองลงมา ใกล้
ทะเลน้อยกว่า 200 เมตร จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ
31.25 ด้านอาชีพ มากที่สุด คือ ประมง จำนวน 283 คน
คิดเป็นร้อยละ 70.75 รองลงมา อื่น ๆ ที่ต้องทำในทะเล
จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.25 และอื่น ๆ จำนวน
32 คน คิดเป็นร้อยละ 8.00 ด้านรายได้ต่อเดือน มากที่สุด
คือ มากกว่า 20,001 บาท จำนวน 261 คน คิดเป็นร้อยละ
65.25 รองลงมา คือ 15,001-20,000 บาท จำนวน 85 คน
คิดเป็นร้อยละ 21.25 10,001-15,000 บาทจำนวน 32 คน
คิดเป็นร้อยละ 8.00 และน้อยที่สุด 6,000-10,000 บาท
จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 5.50

ผลการวิเคราะห์การประเมินการบริหารจัดการ
สิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตาม
ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง พบว่า

1. สภาพทั่วไปของการบริหารจัดการ
สิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตาม
ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก
มีค่าเฉลี่ยที่ 3.74 จากค่าเฉลี่ย 5 โดยที่รัฐบาลให้

ความสำคัญกับพื้นที่จังหวัดกระบี่ และได้รับการ
สนับสนุนในการพัฒนาสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลอย่าง
ยั่งยืนมีความคิดเห็นมาก รองลงมา ประชาชนในพื้นที่
ส่วนใหญมีส่วนร่วมในการพัฒนาสิ่งแวดล้อมใต้ท้อง
ทะเลอย่างยั่งยืน จังหวัดกระบี่มีการดำเนินการ
ประชาสัมพันธ์การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้อง
ทะเลในรูปแบบต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง ทุกภาคส่วนไม่
กระทำการใดที่ก่อให้เกิดมลภาวะ และทำลายสิ่งแวดล้อม
ใต้ท้องทะเล รวมทั้งร่วมกันตรวจตราเฝ้าระวัง และ
สุดท้ายประชาชนมีส่วนร่วมในการวางระบบ การบริหาร
จัดการเพื่อสร้างความเป็นระเบียบเรียบร้อย

ในประเด็นเดียวกันนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักได้
สนับสนุนการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเล
อย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจ
พอเพียง โดยสิ่งที่สำคัญที่สุด คือ รัฐบาลจะต้องมีการ
สร้างระบบคณะกรรมการบริหารจัดการทะเลที่เป็น
เอกภาพไม่ใช่ของรัฐและอยู่ในพื้นที่การประกอบอาชีพ
จริง ๆ เพื่อที่จะได้เห็นสภาพปัญหา การแก้ปัญหา และ
การพัฒนา ทั้งนี้จะต้องมีการกระตุ้นเศรษฐกิจด้วยการ
ประชาสัมพันธ์ การจัดงาน การท่องเที่ยว การบุก
การตลาดต่างประเทศ โดยประชาชนมีส่วนร่วมอย่าง
แท้จริง

2. ปัญหาและอุปสรรคการบริหารจัดการ
สิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตาม
ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก
มีค่าเฉลี่ยที่ 3.87 จากค่าเฉลี่ย 5 โดยทรัพยากรธรรมชาติ
และสภาพแวดล้อมมีการเปลี่ยนแปลง เนื่องจากการ
พัฒนาทางเศรษฐกิจ เช่น การท่องเที่ยว เป็นต้น รวมถึง
ภัยธรรมชาติ มากที่สุด รองลงมา คือ ขาดความร่วมมือ
อย่างบูรณาการของภาคส่วนต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน
และประชาชน ในการพัฒนาการบริหารจัดการ
สิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่
หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับสภาพปัญหายังดูแล
จัดการปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างไม่ครอบคลุม ขาดการบังคับ

ใช้กฎหมายอย่างจริงจังและต่อเนื่องของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ ต่อผู้ฝ่าฝืนและกระทำความผิด และมีโครงสร้างพื้นฐาน ในการจัดการสิ่งแวดล้อมไม่เพียงพอรองรับมลภาวะที่ เพิ่มขึ้น ตามลำดับ

ในประเด็นเดียวกันนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักได้ สนับสนุนข้อมูลปัญหาและอุปสรรคการบริหารจัดการ สิ่งแวดล้อมได้ท้องถิ่นอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตาม ประสิทธิภาพของเศรษฐกิจพอเพียง โดยให้ทัศนะ ดังนี้ ปัญหา และอุปสรรคการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท้องถิ่นอย่าง ยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ในปัจจุบันนั้น คือ ทรัพยากรธรรมชาติและสภาพแวดล้อมมีการ เปลี่ยนแปลง เนื่องจากการพัฒนาทางเศรษฐกิจ เช่น การ ท่องเที่ยว เป็นต้น รวมถึงภัยธรรมชาติ การขาดการ บริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ และด้วยกฎหมาย ดังนั้นการบริหารจัดการที่ดีในการแก้ปัญหาและการ อนุรักษ์พัฒนาทรัพยากรได้ท้องถิ่นไทยคือการมีส่วนร่วม การบูรณาการ การสร้างความตระหนัก และการ วางแผนงานระยะยาวร่วมกันทั้งทางด้านของทรัพยากร บุคคล งบประมาณ เวลา และกลยุทธ์วิธีที่มีประสิทธิภาพ

3. แนวทางการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ ท้องถิ่นอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียง โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด มี ค่าเฉลี่ยที่ 4.59 จากค่าเฉลี่ย 5 โดยที่สร้างความตระหนัก ในความเป็นเจ้าของสิ่งแวดล้อมได้ท้องถิ่นตามปรัชญา ของเศรษฐกิจพอเพียง มากที่สุด รองลงมา คือ สร้าง ระบบและมาตรการรักษาความปลอดภัยแก่สิ่งแวดล้อม ได้ท้องถิ่นอย่างยั่งยืนตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง อนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้ ท้องถิ่นอย่างยั่งยืนตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในการบริหารจัดการ สิ่งแวดล้อมได้ท้องถิ่นอย่างยั่งยืนตามปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียง และพัฒนาระบบบริหารจัดการแบบมี ส่วนร่วมของทุกฝ่ายในพื้นที่ เพื่อเป็นกติกากในการจัด ระเบียบ พัฒนา และแก้ไขปัญหา สุดท้าย ตามลำดับ

ในประเด็นเดียวกันนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักได้ สนับสนุนข้อมูลแนวทางการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ได้ท้องถิ่นอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียง โดยให้ทัศนะว่า แนวทางการบริหาร จัดการสิ่งแวดล้อมได้ท้องถิ่นอย่างยั่งยืนของจังหวัด กระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง คือ การสร้าง ความตระหนักในความเป็นเจ้าของสิ่งแวดล้อมได้ท้องถิ่น ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง การพัฒนา โครงสร้างพื้นฐานในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ ท้องถิ่นอย่างยั่งยืนตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยดำเนินไปและประสบความสำเร็จบนพื้นฐาน 4 ประการ คือ (1) การวางแผน (2) การจัดการองค์กร (3) การนำหรือการสั่งการ และ (4) การควบคุม

4. รูปแบบการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท้องถิ่น อย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียง โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยที่ 3.96 จากค่าเฉลี่ย 5 โดยที่กำหนดจุดยืน (Position) ของ พื้นที่ในแต่ละพื้นที่ ตามศักยภาพและความโดดเด่นของ สิ่งแวดล้อมได้ท้องถิ่นในจังหวัดกระบี่ เพื่อพัฒนาการ บริหารจัดการอย่างถูกทิศทางตามจุดยืนที่กำหนดไว้ มาก ที่สุด รองลงมา คือ มีการบูรณาการของภาคส่วนต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน ในการพัฒนาการ บริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท้องถิ่นอย่างยั่งยืน ดำเนินการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังต่อผู้ที่กระทำ การขัดต่อกฎหมาย ระเบียบ และกติกาก ที่จะส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมได้ท้องถิ่น มีระบบการบริหารที่มี ประสิทธิภาพและครบวงจร โดยมีการมอบหมาย หน่วยงานผู้รับผิดชอบอย่างชัดเจน มีการจัดทำ แผนปฏิบัติการรองรับ การกำหนดลำดับความสำคัญของการดำเนินการ มีการระดมความคิดและประสานการ ดำเนินการของทุกฝ่าย และพัฒนาระบบการบริหาร จัดการแบบมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายในพื้นที่ เพื่อเป็นกติกาก ในการจัดระเบียบ พัฒนา และแก้ไขปัญหา ตามลำดับ

ในประเด็นเดียวกันนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลักได้สนับสนุนข้อมูลรูปแบบการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยให้ทัศนะในภาพรวมว่า หลักการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลที่เป็นทรัพยากรธรรมชาติให้ยั่งยืน การควบคุมการใช้ประโยชน์จากสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลที่เป็นทรัพยากรธรรมชาติที่ประสานกลมกลืนกับธรรมชาติเปิดโอกาสให้กลไกของธรรมชาติดำเนินไปได้อย่างต่อเนื่อง โดยสามารถรักษาความหลากหลายของสิ่งมีชีวิตในระบบนิเวศนั้นให้ดำรงอยู่ได้ รัฐบาลจะต้องกำหนดแนวทางในการจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลที่เป็นทรัพยากรธรรมชาติให้ชัดเจนหากการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสามารถใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน วิถีชีวิตของประชาชนในจังหวัดกระบี่ก็จะสามารถมีชีวิตร่วมกับสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ได้อย่างยั่งยืนทั้งยังเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดำรงอยู่อย่างมีความสุขและมีจิตใจสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรใต้ท้องทะเลไทยตลอดไป

การอภิปรายผล

1. สภาพทั่วไปของการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่พบว่า รัฐบาลให้ความสำคัญกับพื้นที่จังหวัดกระบี่และได้รับการสนับสนุนในการพัฒนาสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลอย่างยั่งยืน ประชาชนในพื้นที่ส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการพัฒนาสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลอย่างยั่งยืน จังหวัดกระบี่มีการดำเนินการประชาสัมพันธ์การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเลในรูปแบบต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง ทุกภาคส่วนไม่กระทำการใดที่ก่อให้เกิดมลภาวะ และทำลายสิ่งแวดล้อมใต้ท้องทะเล รวมทั้งร่วมกันตรวจตราเฝ้าระวัง และสุดท้ายประชาชนมีส่วนร่วมในการวางระบบ การบริหารจัดการเพื่อสร้างความเป็นระเบียบ

เรียบร้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าปัญหาที่เกิดขึ้นกับสิ่งแวดล้อมใต้ทะเลเป็นปัญหาที่มีความซับซ้อนเกี่ยวเนื่องกันกับทุกฝ่าย ดังนั้นสิ่งสำคัญของการแก้ปัญหาจึงต้องขึ้นอยู่กับรัฐบาลเป็นหลักเพราะมีอำนาจในการควบคุมดูแลและกระจายอำนาจในการปฏิบัติงานที่เป็นระบบและเกิดประสิทธิภาพ โดยอาศัยความร่วมมือและการมีส่วนร่วมที่เข้มแข็งและก้าวสู่การพัฒนาที่มั่นคงด้วยกัน ซึ่งสอดคล้องกับ นรินทร์ชัย พัฒนพงศ์ (Pattanapongsa, 2003) กล่าวว่า การมีส่วนร่วมนั้นเป็นการที่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดที่ไม่เคยได้เข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ หรือเข้าร่วมการตัดสินใจหรือเคยมาเข้าร่วมด้วยเล็กน้อยได้เข้าร่วมด้วยมากขึ้นเป็นไปอย่างมีอิสรภาพ เสมอภาค มิใช่มีส่วนร่วมอย่างผิวเผินแต่เข้าร่วมด้วยอย่างแท้จริงยิ่งขึ้นและการเข้าร่วมนั้นต้องเริ่มตั้งแต่ขั้นแรกจนถึงขั้นสุดท้ายของโครงการ ซึ่งสอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งชาติ สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและทบวงมหาวิทยาลัย Higher Education Commission (2003) ที่ได้ให้ความหมายของการมีส่วนร่วมว่ามี 2 ลักษณะ ดังนี้ (1) การมีส่วนร่วมในลักษณะที่เป็นกระบวนการของการพัฒนา โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงสิ้นสุดโครงการ ได้แก่ การร่วมกันค้นหาปัญหา การวางแผน การตัดสินใจ การระดมทรัพยากรและเทคโนโลยีท้องถิ่น การบริหารจัดการ การติดตาม ประเมินผลรวมทั้งรับผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากโครงการ (2) การมีส่วนร่วมทางการเมือง แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ (2.1) การส่งเสริมสิทธิและพลังอำนาจของพลเมืองโดยประชาชน หรือชุมชนพัฒนาขีดความสามารถของตนในการจัดการเพื่อรักษาผลประโยชน์ของกลุ่ม ควบคุมการใช้และการกระจายทรัพยากรของชุมชนอื่นจะก่อให้เกิดกระบวนการและโครงสร้างที่ประชาชนในชนบทสามารถแสดงออกซึ่งความสามารถของตนและได้รับผลประโยชน์จากการพัฒนาและ (2) การเปลี่ยนแปลงกลไกการพัฒนาโดยรัฐ มาเป็นการพัฒนาที่

ประชาชนมีบทบาทหลัก โดยการกระจายอำนาจในการวางแผนจากส่วนกลางมาเป็นส่วนภูมิภาคเป็นการคืนอำนาจในการพัฒนาให้แก่ประชาชนให้มีส่วนร่วมในการกำหนดอนาคตของตนเอง และ กรมอนามัย (Department of Health, 2007) กล่าวว่า การมีส่วนร่วมนั้นประกอบด้วย (1) การมีส่วนร่วมของประชาชน ครอบคลุมการสร้างโอกาสที่เอื้อให้สมาชิกทุกคนของชุมชนและสังคมได้ร่วมกิจกรรม ซึ่งนำไปสู่และมีอิทธิพลต่อกระบวนการพัฒนา และเอื้อให้ได้รับประโยชน์จากการพัฒนาโดยเท่าเทียมกัน (2) การมีส่วนร่วมสะท้อนการเข้าเกี่ยวข้องโดยสมัครใจและเป็นประชาธิปไตยในกรณีดังนี้ การเอื้อให้เกิดการพัฒนา การแบ่งสรรผลประโยชน์จากการพัฒนาโดยเท่าเทียมกันและการตัดสินใจเพื่อกำหนดเป้าหมาย นโยบาย และการวางแผนดำเนินการ โครงการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคม (3) การมีส่วนร่วมเป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างประชาชนและทรัพยากรเพื่อพัฒนากับประโยชน์ที่ได้รับจากการลงทุนดังกล่าว กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจไม่ว่าระดับท้องถิ่น ภูมิภาคและระดับชาติจะช่วยก่อให้เกิดความเชื่อมโยงระหว่างสิ่งที่ประชาชนลงทุนลงแรงกับประโยชน์ที่ได้รับ และ (4) การมีส่วนร่วมของประชาชนอาจแตกต่างกันไปตามสภาพเศรษฐกิจของประเทศ นโยบายและโครงสร้างการบริหาร รวมทั้งลักษณะเศรษฐกิจสังคมของประชากร การมีส่วนร่วมของประชาชนมิได้เป็นเพียงเทคนิควิธีการ แต่เป็นปัจจัยสำคัญในการประกันให้เกิดกระบวนการพัฒนาที่มุ่งเอื้อประโยชน์ต่อประชาชน

2. ปัญหาและอุปสรรคการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่พบว่า ทรัพยากรธรรมชาติและสภาพแวดล้อมมีการเปลี่ยนแปลง เนื่องจากการพัฒนาทางเศรษฐกิจ เช่น การท่องเที่ยว เป็นต้น รวมถึงภัยธรรมชาติ ขาดความร่วมมืออย่างบูรณาการของภาคส่วนต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน ในการพัฒนาการบริหารจัดการ

สิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับสภาพปัญหายังคงจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างไม่ครอบคลุม ขาดการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง และต่อเนื่องของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ ต่อผู้ฝ่าฝืนและกระทำผิด และมีโครงสร้างพื้นฐานในการจัดการสิ่งแวดล้อมไม่เพียงพอรองรับมลภาวะที่เพิ่มสูงขึ้น ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า ปัญหาและอุปสรรคการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการบูรณาการของภาคส่วนต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน โดยการนำเอาประชาชนในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการและความรับผิดชอบในการพัฒนาการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องกับ อภิสิทธิ์ บุญยา (Bunya, 2010) กล่าวว่า การใช้ยุทธศาสตร์การมีส่วนร่วมของชุมชน พบว่า (1) ลักษณะการมีส่วนร่วมของชุมชนคือ การมองเห็นตนเองของชุมชนประกอบด้วย การเป็นชุมชนเข้มแข็งและการได้รับการยอมรับจากภายนอก แบบแผนการมีส่วนร่วมประกอบด้วยรูปแบบการมีส่วนร่วมและบทบาทการมีส่วนร่วม (2) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมของชุมชน (3) ยุทธศาสตร์การมีส่วนร่วมชุมชน คือ การสร้างเครือข่ายชุมชน ประกอบด้วย การสร้างความไว้วางใจและการแก้ปัญหาในชุมชน การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ประกอบด้วย การศึกษาดูงานและการสร้างทางเลือกการตัดสินใจร่วมกัน การจัดการในชุมชน ประกอบด้วย การสร้างการรับรู้ร่วมกัน การเลือกสรรและกำหนดบทบาทหน้าที่และการสร้างแนวปฏิบัติร่วมกัน และ (4) ผลสืบเนื่องที่เกิดจากการใช้ยุทธศาสตร์การมีส่วนร่วมที่เกี่ยวข้องกับการขยายจิตสำนึกการมีส่วนร่วม

3. แนวทางการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง พบว่า การสร้างความตระหนักในความเป็นเจ้าของสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวได้ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง สร้างระบบและมาตรการรักษา

ความปลอดภัยแก่สิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง อนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และพัฒนาระบบบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายในพื้นที่เพื่อเป็นกติกากในการจัดระเบียบ พัฒนา และแก้ไขปัญหา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า หลักการมีส่วนร่วมในการวางแผนและกระบวนการขั้นตอนการมีส่วนร่วมที่เป็นลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับ Cohen (1980) ได้จำแนกขั้นตอนของการมีส่วนร่วมออกเป็น 4 ขั้นตอน คือ (1) การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ประกอบด้วย การริเริ่มตัดสินใจ ดำเนินการตัดสินใจและตัดสินใจในปฏิบัติการ (2) การมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรม อาจเป็นไปในรูปของการเข้าร่วมโดยการสนับสนุนด้านทรัพยากร การบริหาร การร่วมมือทั้งการร่วมแรงร่วมใจ (3) การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ ไม่ว่าจะเป็นผลประโยชน์ทางด้านวัตถุผลประโยชน์ทางด้านสังคมและผลประโยชน์ทางด้านส่วนบุคคลและ (4) การมีส่วนร่วมในการติดตามประเมินผล

4. รูปแบบการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง พบว่า การกำหนดจุดยืนของพื้นที่ในแต่ละพื้นที่ ตามศักยภาพและความโดดเด่นของสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่ เพื่อพัฒนาการบริหารจัดการอย่างถูกทิศทางตามจุดยืนที่กำหนดไว้ มีการบูรณาการของภาคส่วนต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน ในการพัฒนาการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนดำเนินการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังต่อผู้ที่กระทำการขัดต่อกฎหมายระเบียบ และกติกาก ที่จะส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวเล มีระบบการบริหารที่มีประสิทธิภาพและครบวงจร โดยมีการมอบหมายหน่วยงานผู้รับผิดชอบอย่าง

ชัดเจน มีการจัดทำแผนปฏิบัติการรองรับ การกำหนดลำดับความสำคัญของการดำเนินการ มีการระดมความคิดและประสานการดำเนินการของทุกฝ่าย และพัฒนาระบบการบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายในพื้นที่ เพื่อเป็นกติกากในการจัดระเบียบ พัฒนา และแก้ไขปัญหา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า รูปแบบการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดกระบี่ตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ต้องอาศัยความร่วมมือและการมีส่วนร่วมที่บูรณาการเข้าด้วยกันอย่างเป็นระบบและมีเป้าหมายที่จะสร้างความสำเร็จของการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์บนจุดยืนเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับ ทิพาวิดี เมฆสุวรรณ อังถึงใน วีระยุทธ ชาติกาญจน์ (Chatakarn, 2003) กล่าวว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ ประกอบด้วย (1) ผู้บริหารระดับสูงมีความเข้าใจและสนับสนุน การบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์จะประสบความสำเร็จก็ต่อเมื่อผู้บริหารระดับสูงมีความเข้าใจและให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่ คือ สนับสนุนในการจัดทำระบบวัดผลการปฏิบัติงาน การใช้ข้อมูลผลการวัดผลการปฏิบัติงาน การจัดสรรงบประมาณ การสร้างสิ่งจูงใจเพื่อให้เจ้าหน้าที่ทำงานโดยมุ่งผลสัมฤทธิ์ รวมถึงการมอบอำนาจในการตัดสินใจเพื่อแลกเปลี่ยนกับความรับผิดชอบต่อผลการปฏิบัติงาน การกำหนดพันธกิจและแผนกลยุทธ์ที่ชัดเจน ผู้บริหารขององค์การจะต้องให้ความสำคัญและเข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการกำหนดพันธกิจและแผนกลยุทธ์ วัดผลประสิทธิผลและเป้าหมายของโครงการเพื่อให้เกิดผล การใช้ข้อมูลผลการปฏิบัติงานในการบริหาร ผู้บริหารจะต้องระลึกเสมอว่าการวัดผลไม่ได้ทำให้ผลการปฏิบัติงานดีขึ้นโดยอัตโนมัติ แต่ข้อมูลจากการวัดผลการปฏิบัติงานจะเป็นข้อมูลที่จะช่วยให้ผู้บริหารสามารถปรับปรุงเกณฑ์มาตรฐานในการทำงานให้ดียิ่งขึ้น แก้ไขปัญหาได้ถูกต้องมากขึ้น ดังนั้น ผู้บริหารจึงต้องเอาข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์อย่างรอบคอบเพื่อกำหนดมาตรการที่จะปรับปรุงผลการปฏิบัติงานให้ดีขึ้นต่อไป

(2) การจัดระบบข้อมูลผลการปฏิบัติงาน การจัดทำระบบข้อมูลผลการปฏิบัติงานจะต้องคำนึงเสมอว่า ระบบข้อมูลนั้นสามารถที่จะแสดงถึงระดับการเปลี่ยนแปลงของผลลัพธ์สู่เป้าหมายขององค์กรได้ ซึ่งจะต้องจัดทำเพิ่มเติมขึ้นจากระบบข้อมูลเดิม ที่เน้นปัจจัยนำเข้าและกิจกรรมเพื่อให้ผู้บริหารมีข้อมูลในการตัดสินใจได้ดีขึ้น

(3) การพัฒนาบุคลากรและองค์กร ผู้บริหารทุกระดับถือได้ว่ามีบทบาทสำคัญในการดำเนินงานโครงการต่าง ๆ ให้บรรลุเป้าหมายภายใต้ระบบการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องการพัฒนาผู้บริหารไว้ล่วงหน้าให้สามารถปฏิบัติงานที่ต้องรับผิดชอบต่อผลสัมฤทธิ์ของงาน ภายใต้สถานะที่มีความคล่องตัวและมีอำนาจในการบริหารเพิ่มขึ้น ผู้บริหารทุกคนจะต้องมีความรู้ในการวางแผนกลยุทธ์ การวัดผลการปฏิบัติงาน รวมถึงการใช้ข้อมูลผลการปฏิบัติงานเพื่อการตัดสินใจในการทำงานประจำวัน ในขณะที่เดียวกันจะต้องมีระบบการพัฒนาและฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานให้มีความชำนาญที่หลากหลายมากขึ้น เพื่อให้มีศักยภาพที่จะปรับเปลี่ยนบทบาทหน้าที่ได้ในยุคที่มีความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและเข้าใจเรื่องการวัดและการใช้ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ในการปฏิบัติงานประจำวันด้วย

ข้อเสนอแนะ

เชิงนโยบาย

1. หน่วยงานด้านสิ่งแวดล้อมได้ท้องทะเลของจังหวัดกระบี่ต้องดำเนินการเปลี่ยนแปลงองค์กรให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้และการบริหารจัดการที่มุ่งผลสัมฤทธิ์ ตลอดทั้งการแก้ปัญหาอย่างบูรณาการ โดยการสร้างวิสัยทัศน์ในการบริหารการสนับสนุนกระบวนการเรียนรู้และการพัฒนาบุคลากร องค์กร

หลักการมีส่วนร่วมและการได้ประโยชน์ร่วมกันอย่างยั่งยืน

2. หน่วยงานด้านสิ่งแวดล้อมได้ท้องทะเลของจังหวัดกระบี่ต้องดำเนินการจัดการบริการองค์กร โดยการสร้างและนำกระบวนการบริหารจัดการองค์กรตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง มาใช้ในองค์กร

3. หน่วยงานด้านสิ่งแวดล้อมได้ท้องทะเลของจังหวัดกระบี่ต้องดำเนินการนำกระบวนการบริหารจัดการ ตามแนวทางของพอคค์ (POCCC) มาใช้ในการทำงานอย่างเป็นระบบและการบริหารงานที่มีประสิทธิภาพและคุณภาพ

ข้อเสนอแนะในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

1. หน่วยงานด้านสิ่งแวดล้อมได้ท้องทะเลของจังหวัดกระบี่ต้องกำหนดแนวทางการบริหารจัดการในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ กลยุทธ์ วิสัยทัศน์ เข้ามามีบทบาทในการบริหารจัดการองค์กรบนแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

2. หน่วยงานด้านสิ่งแวดล้อมได้ท้องทะเลของจังหวัดกระบี่ต้องมีการวางแผนงานการบริหารจัดการที่มุ่งผลสัมฤทธิ์ ที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลทั้งทางด้าน บุคลากร ระบบ สิ่งอำนวยความสะดวก เทคโนโลยี

3. หน่วยงานด้านสิ่งแวดล้อมได้ท้องทะเลของจังหวัดกระบี่ต้องนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการบริหารจัดการ

References

- Bunya, A. (2010). *The participation of the community school of excellence in small study to establish theoretical foundations*. Master's thesis in Education, Khon Kaen University. (in Thai)
- Chatakarn, V. (2003). The development of training courses for capacity building. Project management of basic education. *Phuket Rajabhat University Journal*, 10(2), 54-72. (in Thai)
- Cohen, J. M. (1980). *Participations place in rural development: Seeking clarity through specificity*. New York: Cornell University Press.
- Department of Health. (2007). *Muangthai strong policies*. Nonthaburi: Author. (in Thai)
- Fayol, H. (1949). *General and industrial management*. London : Sir Issac Pitman & Sons.
- Higher Education Commission. (2007). *A series of self-learning Set academic research community*. Bangkok: SR. printing. (in Thai)
- Jarayapan, P. (2003). *Guide nursery and kindergarten for oyster farming*. Bangkok: Resources Research Institute, Chulalongkorn University. (in Thai)
- Pattanapongsa, N. (2003). *Participation basic principles, techniques and case examples*. Informal education, Chiang Mai University. (in Thai)

